

de havde ventet. Til Illustration vil jeg anføre et Eksempel, den nærede Ordfører for Venstre har jo ogsaa anført Eksempler. En Købstadmand realiserer sin Ejendom, og denne indbringer ham 100.000 Kr. Udover Ejendomsskylden, hvilket Beløb antages at være hele hans Formue, af hvis Renter han havde ventet at kunne leve anstændigt. Resten af sit Liv. Efter de her foreslaaede Regler mener jeg, at en saadan Mand højst sandsynligt vil kunne betale 6 pCt. i ordinær Statskat, 12 pCt. i Merindkomstkat, 10 pCt. i personlig Kommuneskat og 10-15 pCt. i Dyrtilsskat, ialt rundt mindst 50 pCt. Altsaa, den paagældende kommer for Resten af sit Liv til at leve af Halvdel af, hvad han ifølge de Love, som var gældende, da han solgte sin Ejendom, skulde kunne have. Vil virkelig nogen kunne kalde det rigtigt? Jeg mener, at de fremdragne Eksempler har sin Interesse, men skulde mit Grundlag for Beregningen være forkert, beder jeg om at få Fejlen paavist. Formentlig er det sidste Eksempel uangribeligt, derimod er der muligvis visse Finesser, som gør, at Regnestykket med Hensyn til Vesterhavet maa revideres. Jeg kunde saaledes tænke mig at man til Grund for Beregningen beskaber dagge Forskellen mellem Skibenes Salgspris og det Beløb, de forsassurerede for, i Stedet for Forskellen mellem Salgsprisen og Indkøbsprisen, og dette vil straks gøre en hel Del. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man ved Beskatningen skal regne med Forskellen mellem den Kurs, Aktierne stød ved Salget, og den Kurs, de stød i ved Aarets Begyndelse, og ikke med Forskellen mellem den Kurs, Aktierne udbragtes til, og den Kurs, der er betalt for Aktierne. Skal førstnævnte Fremgangsmaade anvendes, er det klart, at Selskaber, hvis Aktier noteres, kan blive meget gunstigere stillet end de Eks. Landejendomme, Beboelseshuse, private Virksomheder eller Aktieselskaber, hvis Aktier ikke noteres. Jeg tror derfor, at den højtærede Finansministers Udtalelse om disse Forhold vil kunne have deres store Interesse.

Naar jeg har tilladt mig at anføre de to Eksempler, der Hensigten dermed dels den at vise, hvor overordentlig store Beløb det drejer sig om, ilangt, langt større Beløb end de, jeg kunde næsten fristes til at sige dumpne — 8 Mill. Kr. — den højtærede Finansminister stillede i Udsigt, dels den at give den højtærede Finansminister Lejlighed til at udtale sig nær-

mere om, efter hvilke Regler han har tænkt sig, at man skal udregne Formueforøgelsen og betale den.

Naar den i Bemærkningerne til Lovforslaget tales om, at ogsaa Friaktier skal beskattes, forstaar jeg det ikke. Dette at faa en Friaktie vil jo i Virkeligheden slet ikke sige at faa den konstateret Formueforøgelse, og da Lovforslaget jo ellers iverigt tager Sigte paa den Art Formueforøgelse, forstaar jeg Valdele ikke. Forslaget paa dette Punkt og vilde gerne høre den højtærede Finansministers Begrundelse heraf. Skulde det være saadan, at Princippet gennemføres, kunde jeg i iverigt ogsaa ønske at faa at vide, om en Tilfælde af, at man er i Baissen (man har jo ogsaa noget af det her), og det saadant Selskab giver Friaktier, da den Formuegang, som joda, maa blive den. Følge deraf for den Mand der er i Baissen, maa fradrages. Dette vilde forekomme mig at være ganske urimeligt, men er det ene rimeligt, saa maa det andet formentlig ogsaa være det. Nu har vi i Gaar hørt den ærede Ordfører for det radikale Parti (Ivar Berendsen) sige, at naturligvis kunde der komme Urimegheder ved denne Lovgivning; men han tvivlede ikke om — og han kastede sit Blik hen paa Finansministeren — at Finansministeren i saa Tilfælde ifølge den Dispensationsret, som Finansministeren skulde have, vilde sørge for, at der ikke fremkomte alt for urimelige Forhold, og den højtærede Finansminister nikkede bifaldende dertil. (Afbrydelse af Finansministeren). Ja, undskyld, jeg forstod det i alt Fald som et Nik men altsaa ikke en Gang det Haab kan man holde sig til, at den højtærede Finansminister vil være elskværdig overfor disse af den ærede Ordfører for det radikale Parti omtalte Forhold. Men et er i alt Fald sikkert, at det vilde blive en ganske uløselig Opgave at stille Folk fuldstændig forskelligt, efter som den paagældende Beskatning vilde kunne bæres af vedkommende eller ikke. Man vilde da komme ind paa en i allerhøjeste Grad vilkaarlig Lovgivning, og det kan dog formentlig ingen ønske; en Finansminister, der skulde kunne løse denne Opgave til Fuldkommenhed, maatte i Sandhed være en Engel, og det er den højtærede Finansminister jo ikke — endnu.

Skulde man imidlertid imod vort Ønske gaa ind paa dette at beskattede konstateret Formueforøgelse som Indtægt, saa forekommer det mit Parti, at der kunde være god Grund til ogsaa at drage andre Formueforøgelser ind under Beskatningen. Vi kunde